

hold endnu ikke er simpel og klar, den er ikke kommen til Modenhed; den administrative Betragtning af dette Forhold maatte jo have ført til, at fra den Stund, da Regnskabsførelsen over Indtægter og Udgifter holdtes sondret for de forskjellige Landsdele, maatte Administrationen træde op som Forsvarer for os, den maatte træde op, delende os imellem, den maatte lidt efter lidt udvikle sig af de Banfæligheder, som forud bestod, og forsaavidt der skulde Pengemidler til at have Banfælighederne, maatte den vel bruge vore Pengemidler, men betale os derfor. Det er forsømt; jeg fører ingen Klage derover, jeg indrømmer, at den bagved liggende Tid har medført store Banfæligheder, og at vi maae finde os deri, men nu, da vi engang have feet, hvori Feilen ligger, maae vi finde ud derover og ved vor Beslutning give Regjeringen den Styrke, at den bliver istand til at handle paa vore Vegne indenfor Administrationens egne Grændser — det er kun det, jeg kræver. Dersom Mindretallets Forslag havde fyldstgjort denne Fordring, saa skulde jeg selvfølgelig have sluttet mig dertil, men det seer for mig ud, som om vi ved Vedtagelsen af dette Forslag legede Blindebuk med Hensyn til, hvem der var vor Finantsminister; det seer ud, som om dette blev staaende paa den Maade tvivlsomt, at der om 14 Dage kunde træde en anden Mand, end den nuværende Indenrigsminister, frem — jeg mener ikke i dennes Post som Indenrigsminister — en Mand, der ikke forud havde enten forhandlet med os her eller været repræsenteret her i Thinget, og sige: nu er jeg den ansvarlige Finantsminister. Det kan skee, naar vi gaae ind paa Mindretallets Forslag, og det er Noget, som ikke bør kunne indtræde, thi skøndt jeg meget gjerne aner-

kjender, at Ansvarligheden dog vilde være tilstede, saa maae vi dog føle og erkjende, at naar vi ere gaaede over dette Punkt og have leget Blindebuk, og derpaa ville gjøre Brug af vor Ret til at drage til Ansvar, saa slipper vor Magt os i en ganske betydelig Grad, thi man vil da komme til at svare — og det vil Domstolen komme til at svare —: hvorfor varetog I ikke Eder egen Interesse, hvorfor tog I ikke saadanne Forholdsregler, at I kom til at holde Eder til de Folk, I have været samlede med? Det er een af de væsentlige Betingelser for Betydningen af vor hele Forsatning — og det ligger i dens hele Natur — at de Mænd, der skulle svare for os, ikke skulle sbye os; de skulle kunne være med os, de skulle ikke sætte os tilside, de skulle kunne tale med os, og kun de, der have staaet i den Stilling til os, kun vore virkelig tilstedeværende Ministre skulle vi betragte som dem, paa hvem Ansvarer skal tynge, thi kun paa dem kan det tynge med fuldkommen Besvidsthed og Sagkundskab. Jeg har nu villet søge at undgaae det, som den ærede Minister har klaget over, at Fleertallet gjorde, idet det gif løs paa at paalægge en Udfondring af Bogholderiet; jeg har, som man vil see af Affattelsen af mit Forslag, ikke sagt, at Bogholderiet skulde udfondres, men jeg har sagt: Finantsministeren for Kongeriget, som for Diebliffet Indenrigsministeren er, skal sørge for, at der er et Bogholderi, og tillige, hvad der er det Vigtigste, et Assignations- et Anviisningsvæsen, som paa den Maade er under hans Herredømme, at Anviisninger paa Penge til Udbetaling paa Kongerigets Vegne ikke kunne skee uden under hans Ansvarlighed og med hans Paategning.